

mange dele af landet. Hvis vi vurderer ud fra de tilkendegivelser, der er kommet fra forskellige egne og regioner, som har sluttet sig sammen, er der i hvert fald en ganske stor interesse for at kunne benytte sig af disse nye tanker om erhvervsknudepunkterne.

Det er meget vigtigt at understrege, at det i og for sig ikke er et nyt statsligt styreinstrument eller et offentligt styreinstrument, vi her prøver at tage fat i, men et dialogforum, hvor de parter, de aktører, som vi også på det lokale plan har, skal sætte sig sammen og prøve at finde ud af: Hvordan klarer vi udfordringerne bedst her på vores egen? Hvordan kan vi samarbejde på tværs af kommunegrænser, i visse tilfælde måske også endda af amter, så vi på den måde kan få fat i de muligheder, der er rundt omkring?

TIC'erne nævnes også. Dem skal jeg ikke gøre voldsomt meget ud af nu og her; dem har vi drøftet ved flere lejligheder.

Men jeg vil bevæge mig videre til EU's og statens rolle i den regionale erhvervspolitik og på Det Radikale Venstres vegne erklære mig meget enig i det, erhvervsministeren ser som det mest problematiske vel nok lige nu og her for vores egnsudviklingspolitik.

I EU-sammenhæng opererer man stadig væk med, hvad vi i en dansk sammenhæng – de fleste af os, tror jeg – heldigvis vil kalde en forældet form for virksomhedsrettet tilskud. Det har vi bevæget os mere og mere væk fra i dansk sammenhæng og med god grund, for det fører til sløring af konkurrencebetingelserne, det fører til, at man holder gang i noget, som det kan være farligt på længere sigt og meget dyrt og udsigtsløst at opretholde. Men der gives ganske mange tilskud på den måde og først og fremmest ud fra kriterierne i en EU-sammenhæng. Jeg vil godt nævne et par eksempler til en hurtig erindring.

Vi har vist alle lagt mærke til beretningerne fra Lolland om den tyske virksomhed, som med tilskud fra EU's fonde – jeg tør ikke med sikkerhed sige, hvilken af fondene det var; måske kan ministeren belyse det yderligere – slog sig ned på Lolland med en virksomhed, som skabte lokal beskæftigelse, og som i og for sig tegnede nok så lovende.

Men i løbet af kort tid ændrede beskæftigelsesvilkårene og strukturen sig, og det viste sig, at man brugte arbejdskraft, som man hentede herop vistnok fra det tidligere Østtyskland, og som arbejdede på meget uklare vilkår til meget lave lønninger, og hvor man endte med – det

gjorde jeg i hvert fald – at have et klart indtryk af, at det hele faktisk havde handlet om, at der var nogle investorer eller nogle idéfolk, som havde til formål at få snabelen godt og grundigt ned i EU's kasse og få nogle konkrete tilskud.

Så sent som i går læste jeg i Erhvervs-Bladet fra den 15. januar 1996, på side 20, om nogle sønderjyske EU-projekter, der blev fiaskoer, og jeg vil godt citere lidt derfra. Jeg har fuld forståelse for, hvis erhvervsministeren ikke nu og her kan kommentere det, men jeg synes så, det er noget, jeg godt vil tage op enten i Europaudvalget eller i Erhvervsudvalget, måske begge steder.

Det har at gøre med EU-erhvervsfremmeprogrammet SEP. Det har til formål at skaffe nye arbejdspladser og økonomisk vækst ved at forstærke udviklingen af små og mellemstore virksomheder, og som jeg forstår det, har det også nok så meget regionalt sigte. Specielt i grænselandet har der været tale om, at man her har fået tilført en række midler, og der er nogle citater, nogle udtalelser fra økonom Gert Jørgensen, Institut for Grænseregionsforskning i Aabenraa, der bl.a. siger, og jeg citerer fra Erhvervs-Bladet fra den 15. januar, side 20:

»Hovedparten af projekterne var næppe blevet realiseret, hvis det ikke havde været for EU-støttens skyld.

Det var udsigten til penge, der satte det meste i gang, siger Gert Jørgensen. Han mener endvidere, at en lang række af projekterne er baseret på et alt for løst grundlag. Der mangler forundersøgelser af markedet og behovet.«

Så gør man op i artiklen her, at for perioden 1988–1992 er der ydet næsten 42 mio. kr. til 42 konkrete projekter i Sønderjylland. Og humlen i hele artiklen er altså, at størsteparten af disse penge ikke har gjort megen gavn sådan i bredere forstand. Tværtimod har de måske gjort stor skade.

For det er jo så dér, vi når frem til det næste problem. Jeg tilslutter mig til fulde, og mit parti gør det, at erhvervsministeren, jeg vil ikke sige erklærer systemet krig, men i hvert fald i sin redegørelse er inde på, at vi bliver nødt til at forenkle og smidiggøre administrationen, så vi slipper for alt det her og måske også få en nytænkning accepteret, så det ikke længere bliver disse virksomhedsrettede tilskud, der ydes.

Og dér må jeg sige, at jeg i al fredsommelighed ønsker ministeren al mulig held og lykke og god vind i så henseende, og jeg har da også en tydelig fornemmelse af, at man både i Erhvervs-